

เกร็ดประวัติศาสตร์จีน ๕,๐๐๐ ปี

ยุคก่อนประวัติศาสตร์
ถึงสมัยราชวงศ์ฉิน

ดวงกลมพับลิชชิ่ง
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

แปลและเรียบเรียง โดย ไอรีน แป

เกร็ดประวัติศาตร์จีน 5,000 ปี

ยุคก่อนประวัติศาสตร์
ถึงสมัยราชวงศ์ฉิน

เกร็ดประวัติศาสตร์จีน ๕,๐๐๐ ปี ไอริน เป

ดวงกมลพับลิชชิ่ง

บ้านนอกหนังสือดี ปักกิ่ง

พิมพ์ครั้งที่ 1 ดวงกมลพับลิชชิ่ง, มีนาคม 2552

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

การนำส่วนหนึ่งส่วนใด เพื่อตีพิมพ์ ทำซ้ำ ดัดแปลง คัดลอกหรือประโยชน์

อื่นหนึ่งอันใดเป็นพิเศษ ต้องได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ ดวงกมลพับลิชชิ่ง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เป. ไอริน.

เกร็ดประวัติศาสตร์จีน 5,000 ปี : ยุคก่อนประวัติศาสตร์ถึงสมัยราชวงศ์ฉิน. --กรุงเทพฯ : ดวงกมลพับลิชชิ่ง, 2552 240 หน้า.

1. จีน--ประวัติศาสตร์. I. เป. ไอริน. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

951

ISBN 978-611-511-015-5

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ ดวงกมลพับลิชชิ่ง

96 ซอยพหลโยธิน 32 แขวงเสนานิคม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2942-9270-2 โทรสาร 0-2942-9273

E-mail : sales@dkhookcenter.com

จัดจำหน่ายโดย

D.K. BOOK DISTRIBUTOR CO.,LTD.

96 ซอยพหลโยธิน 32 แขวงเสนานิคม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2942-9270-2 โทรสาร 0-2942-9273

E-mail : sales@dkhookcenter.com

ดวงกมลเชียงใหม่ : 79/1 ถ.คชสาร ต.ช้างคลาน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50100

โทรศัพท์ 0-5320-6995-9 โทรสาร. 0-5328-4637

ดวงกมลลำปาง : 69/1 ถ.สนามบิน ต.หัวเวียง อ.เมือง จ.ลำปาง 52000

โทรศัพท์ 0-5435-1395-8 โทรสาร. 0-5435-1399

ดวงกมลเชียงราย : 413/1 หอนาฬิกา ถ.บรรพปราการ ต.เวียง อ.เมือง จ.เชียงราย 57000

โทรศัพท์ 0-5360-2084, 0-5371-1127 โทรสาร. 0-5360-2084

พิมพ์ที่

บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

2272/59 ถนนรามคำแหง ซอย 42 (สุขุมวิท 71) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ 0-2732-3101-6, 0-2375-2017 โทรสาร 0-2375-1654

บรรณาธิการบริหาร : จริยา สกุลสุททองค์ / บรรณาธิการที่ปรึกษา : ผศ.ดร.พันธ์ ธนเสนา Joseph S.G. /

บรรณาธิการฝ่ายวิชาการ : สุชัย สกุลสุททองค์ ผศ.ดร.พนมพร จันทร์ปัญญา มณฑนา เกียรติพงศ์ /

บรรณาธิการฝ่ายต่างประเทศ : ผศ.ดร.เจษฎา ฐิทธิเชตร / ฝ่ายต่างประเทศ : รศ.วดี ขาติอุทิศ

BT Skulsuthavong Thomas L. Becker / บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : J. Theresa /

ฝ่ายกฎหมาย : สุรติ เศวตบุณยาน / ฝ่ายบัญชี : วัชรวิทย์ วรรณกุล / กองบรรณาธิการ : จิรดา สกุลสุททองค์

จันทร์เทัญ ะโส กฤษณา ภิรมย์ ฉัตรเมณี นามาศกุล อภิญา วรธนวงศ์ / หน้าปก : โนรี สมพงษ์

ตำนานคำนักพิมพ์

ประเทศจีนเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประวัติยาวนานมากกว่า 5,000 ปี โดยมีหลักฐานยืนยันทางประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นสถาปัตยกรรมหรือเครื่องปั้นดินเผาต่างๆ ที่แสดงถึงยุคและสมัยราชวงศ์ต่างๆ ที่ผ่านมา

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่รวบรวมเกร็ดต่างๆ ทางประวัติศาสตร์จีนมาเรียบเรียงเล่าเป็นตำนานที่สะท้อนเรื่องราวความเชื่อของชาวจีนได้เป็นอย่างดี

สำนักพิมพ์หวังว่าหนังสือเล่มนี้คงให้ประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านและผู้สนใจไม่มากนักน้อย

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ดวงกมลพับลิชชิง

หน้า

๐๐๐๐๐๐๐๐

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีอารยธรรมเก่าแก่ที่สุดประเทศหนึ่งในโลก ประวัติศาสตร์ของประเทศจีนนั้น มีหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้ย้อนไปไกลกว่า 5,000 ปีเลยทีเดียว ซึ่งในช่วงระยะเวลาอันยาวนานนี้มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก จึงมีผู้นำเอาเหตุการณ์เหล่านี้มาต่อเติมเสริมแต่งเป็นภาพยนตร์, ละคร และนวนิยายต่างๆ มากมาย ยกตัวอย่างเช่น เรื่องสามก๊กซึ่งอ้างอิงประวัติศาสตร์ในสมัยปลายราชวงศ์ฮั่น, เรื่องเจาะเวลาหาจิ๋นซีซึ่งอ้างอิงประวัติศาสตร์ในสมัยปลายราชวงศ์โจวถึงต้นราชวงศ์ฉิน, เรื่องมังกรหยกซึ่งอ้างอิงประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ฯลฯ แต่คุณทราบหรือไม่ว่าประวัติศาสตร์จีนที่น่าสนใจไม่ได้มีเพียงแค่เรื่องที่ได้สัมผัสผ่านสื่อภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เพียงไม่กี่เรื่องเท่านั้น

“เกร็ดประวัติศาสตร์จีน 5,000 ปี” เป็นหนังสือที่นำเอาเกร็ดที่น่าสนใจในประวัติศาสตร์จีนที่ยาวนานกว่า 5,000 ปีมาเรียบเรียงเข้าด้วยกัน โดยแบ่งออกเป็น 4 เล่ม เนื้อหาของหนังสือจะเริ่มต้นตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ไล่เรียงมาตามลำดับจนกระทั่งถึงยุคสาธารณรัฐในปัจจุบันเป็นลำดับขั้นตอน ทั้งนี้เรื่องราวบางเรื่องอาจไม่มีหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยยุคก่อนประวัติศาสตร์ เช่น เรื่องของผานกู่และหนิวา แต่เรื่องราวเหล่านี้ก็เป็นตำนานที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความคิดความเชื่อของชาวจีนในสมัยโบราณได้เป็นอย่างดี

อนึ่ง การอ่านชื่อบุคคลและสถานที่ต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้จะเลือกใช้ภาษาจีนกลางเป็นหลัก ทั้งนี้ในส่วนของประวัติศาสตร์ในสมัยสามก๊กนั้น การอ่านชื่อเป็นภาษาจีนกลางอาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกไม่คุ้นเคย แต่เพื่อให้เกิดความกลมกลืนกับเนื้อหาในส่วนอื่นๆ ผู้แปลจึงได้เลือกใช้ภาษาจีนกลางแต่ก็ได้มีการใส่ชื่อในสำเนียงฮกเกี้ยนไว้ในเชิงอรรถ ซึ่งผู้อ่านสามารถพลิกไปดูได้

การอ่านหนังสือ “เกร็ดประวัติศาสตร์จีน 5,000 ปี” เพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถทำให้ผู้อ่านสามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์จีนทั้งหมดได้อย่างถ่องแท้ เพราะผู้แปลไม่อาจนำเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์จีนมาเรียบเรียงไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้ทั้งหมด แต่หากนำไปอ่านประกอบร่วมกับตำราประวัติศาสตร์จีนเล่มเต็มก็จะช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ อารยธรรม วัฒนธรรม และความคิดความอ่านของชาวจีนดียิ่งขึ้น และสามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์จีนได้อย่างสนุกสนานมากขึ้น

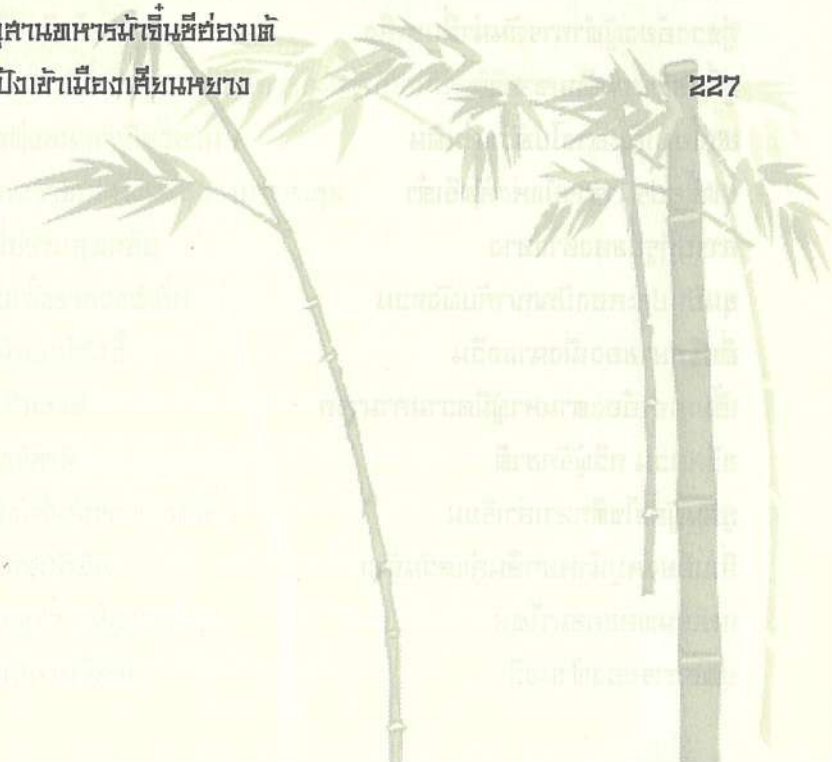
ผู้แปลและเรียบเรียง

ผานทู้เบีทฟ้าแหยทลีน	1
ห็นว่าศรั้งมมนุษย์ ฤตของฟ้า	3
ตำนานการต่นพบวีสิตุไฟ	7
เส้นหมงผู้ตลตองฮิมพีช	11
ชิงเว่ยทมทะเล	15
หลวงตี่รบฮือโฮยว	17
การต่นพบที่ข้งไพรมุ่สำมประการในสมัยก่อนประวัติศาตร์	21
ก้งทงพ่งชนเขาปู้โฮยซาน	23
การศละราชบักสังทียองเพชวและซุ่น	25
ต้าววีปราบฤตทกัษ	29
การท่ต่งราชวงต์เซี่ย	33
ขมถนัธธมู่ข่งอี	35
ไต้ต่งคิ่นชาติ	39
เล่าต่งทู้ชาติ	41
ซางขังไต้มคัมราชวงต์เซี่ย	45
ซางขังทิมยี่ฮั่น	49
ผานเท่งข่าผาเหมองหลวง	53
ปุ่เยว่าค่นาบตีชาติ	55

เครื่องคำรีด	57
ทำเนียบอักษรกระดองเต่า	61
เขี้ยวไข่มุกงดกปลา	65
สี่ท่อนล้นราชวงศ์ชาว	69
โหวงงคำรีอราสการ	73
ประสาธณสุขเย็บกับโล่สี่ช่อง	77
ไฟล้นพนาพมเขาสี่ขา	83
บุตตลณูมาด้วยดวามสามารถในรณิกโทษ	87
เราเที่ยวเล่นขั้วขี้	93
หิวจนทงเรี่ยทประทุมเข้าผู้ตรองแสดวันทำตริง	97
‘ตุณธรรม’ ของช่องเขี้ยวทง	101
หูล่วงช่องผู้ทำทารณันน้ำเต้านตะกั้ง	107
อยู่ชื่อยี่ขวี่ผ่านถ่านเขาทวน	111
งขี้ขี้ผู้เดินทางไปขั้วแผ่นดิน	117
เล่าเขียนปรมหาราชแห่งลัทธิเต๋า	123
การปฏิรูปของชาวขาง	127
ขุนปิ่นประลองปัญญากับผิงชวน	135
ที่ปริทนายของเมืองผางฉวิน	141
เย็นนเขาช่องตามหาผู้มีดวามสามารถ	147
ขี้ผชวน ทวีผู้รักชาติ	151
ขุฉินผู้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน	157
ล้นเขี้ยวพญานาคขี้ดินสู่แสดวันชาด	159
เหยียนพวยขยขมาโทษ	165
ขุฉินการของผ่านขี้	169

ข้าวจ้าวด้วยผู้ชำนาญการหาได้กับพระธรรมา	175
มหาอุษุณเฒ่า	179
เป็ญนอชว่ ‘ปรมหาราชย์การแพนขยจีน’	183
ขึ้นหกลึงขวันชว่นแคว้นข้าวจ้าว	187
อัครเสนาบดีเหล็กบูเหว่น	191
หกลึงขวันชว่น	195
จึงเลยตอบสั่งหารจีนอ่อง	199
จีนอ่องพิชิตหกลึงขวัน	205
การชกเลิกระบอบแคว้นลัทธิเต๋า รวมอำนาจสู่ศูนย์กลาง	209
การเผาเต๋าราชวังปักกิ่ง	215
ทำเพลงเมืองจีน พระราชวังยาฟางทอง	221
และสุสานทหารม้าจีนขี้อยองเต้	
หกลึงขวันเข้าเมืองเคียนหยาง	227

ผานกู่เบือกฟ้าเขกดิน

นี้ เรื่องเล่าขานว่า ในสมัยอดีตกาลอันไกลโพ้น ฟ้าดินยังไม่แยกออกจากกัน รอบด้านมีแต่ความมืดมิดที่รวมตัวกันเหมือนไข่ไก่ใบหนึ่ง ไม่มีการแบ่งแยกสูงต่ำซ้ายขวา ไม่มีการแบ่งแยกทิศเหนือใต้ ตะวันออกหรือตะวันตก และตรงใจกลางไข่ที่มีมืดมิดนี้ก็มีผานกู่ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของมวลมนุษย์อาศัยอยู่

ผานกู่อาศัยอยู่ในความมืดมิดนี้มานานถึง 18,000 ปี ในที่สุดเขาก็ตื่นขึ้นและใช้ขวานที่ตนเองสร้างจามเปลือกไข่ เมื่อเปลือกไข่แตกออก ส่วนที่เบาก็ค่อยๆ ลอยขึ้นไปเรื่อยๆ วันละหนึ่งจ้าง (1 จ้างเท่ากับ $3\frac{1}{3}$ เมตร) จนกระทั่งกลายเป็นท้องฟ้า ส่วนที่หนักก็ค่อยๆ จมลงวันละหนึ่งจ้าง จนกระทั่งกลายเป็นพื้นดินที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ผานกู่

เองก็ค่อยๆ สูงขึ้นวันละหนึ่งจ้าว จนกลายเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ หลังจากนั้นอีก 18,000 ปีต่อมา พื้ดินก็แยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง

ผานกู่อาศัยอยู่บนโลกนี้เพียงลำพัง เนื่องจากเขาเป็นผู้เบิกฟ้า แยกดิน พื้ดินจึงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ของเขา เมื่อเขามีความสุข ท้องฟ้าก็จะสดใสไร้เมฆบดบัง เมื่อเขาโกรธ ท้องฟ้าก็จะมีดครึ้ม เมื่อเขาร้องไห้ น้ำตาแต่ละหยดก็จะกลายเป็นฝน และน้ำฝนก็จะค่อยๆ ไหลมารวมกันจนกระทั่งกลายเป็นแม่น้ำและทะเล เมื่อเขาทอดถอนใจ ลมหายใจที่ออกมาจากปากก็จะกลายเป็นพายุที่พัดก้อนหินดินทรายให้ปลิวว่อนไปทั่วแผ่นดิน เมื่อเขาจะพริบตา บนท้องฟ้าก็จะมีเกิดฟ้าแลบ และเมื่อเขานอนหลับ เสียงกรนของเขาก็จะกลายเป็นเสียงฟ้าร้องที่ดังก้อง

ผานกู่มีอายุยืนยาวมาก แต่ในที่สุดเขาก็เสียชีวิต เมื่อเขาล้มลง ศีรษะของเขาก็สูงขึ้นเรื่อยๆ และกลายเป็นภูเขาไท่ซานที่ยิ่งใหญ่ (ปัจจุบันอยู่ในมณฑลซานตง) เท้าทั้งสองกลายเป็นภูเขาหัวซาน (ปัจจุบันอยู่ในมณฑลส่านซี) ท้องกลายเป็นภูเขาซางซานที่งดงาม (ปัจจุบันอยู่ในมณฑลเหอหนาน) แขนซ้ายซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของร่างกายกลายเป็นภูเขาเหิงซาน (衡山 ปัจจุบันอยู่ในมณฑลหูหนาน) แขนขวาที่อยู่ทางทิศเหนือของร่างกายกลายเป็นภูเขาเหิงซาน (恒山 ปัจจุบันอยู่ในมณฑลซานซี) ส่วนผมและขนบนร่างกายก็กลายเป็นต้นไม้ใบหญ้า

ตำนานเรื่องผานกู่เบิกฟ้าแยกดินนี้อาจจะฟังดูไร้สาระ แต่ก็สามารถสะท้อนให้เห็นว่า ชาวจีนมีความเชื่อมั่นในพลังอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ เพราะผานกู่สามารถเบิกฟ้าแยกดินได้ด้วยตัวคนเดียวโดยใช้ขวานที่เขาเป็นผู้สร้างขึ้นเอง

หีบวาสร้างมนุษย์ ยุคทองฟ้า

1 นตำนานเรื่องผานกู่เบิกฟ้าแยกดินนั้น มีมนุษย์คือผานกู่เพียงคนเดียว แล้วทำไมต่อมาบนโลกของเราถึงมีมนุษย์มากมายได้นะ? ลองมาฟังตำนานเรื่องนี้กัน

หลังจากผานกู่เสียชีวิต บนโลกก็มีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่แม้แต่คนเดียว วันเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็มีบรรพบุรุษของมนุษย์ปรากฏกายขึ้น บรรพบุรุษผู้นี้มีนามว่าหนี่ว

หนี่วอาศัยอยู่บนโลกเพียงคนเดียวก็รู้สึกเจียบเหงามาก จึงคิดจะสร้างมนุษย์มาอยู่เป็นเพื่อน วันหนึ่ง นางนำดินจากชายฝั่งแม่น้ำมาปั้นเป็นคน เดียวก็ปั้นเป็นผู้หญิง เดียวก็ปั้นเป็นผู้ชาย หลังจากปั้นเสร็จนางก็เป่าลมใส่ตุ๊กตานั่นและวางลงบนพื้น ตุ๊กตานั่นก็กลายเป็นคน

ที่มีชีวิตขึ้นมาทันที มนุษย์เหล่านั้นพากันกระโดดโลดเต้นอยู่รอบๆ ตัว
หน้าอย่างมีความสุข

หนิว่าบันมนุษย์ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งอ่อนเพลีย แต่ดินที่ผสมเสร็จ
แล้วก็ยังเหลืออยู่อีกมาก นางจึงหยิบเชือกขึ้นมาหย่อนลงไปในดิน และ
หมุนไปเรื่อยๆ จนปลายเชือกเต็มไปด้วยดิน จากนั้นนางก็ออกแรงสะบัด
เชือก เมื่อดินที่กระจายออกไปนั้นก็กลายเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตขึ้นมา จาก
นั้นมนุษย์ก็จับคู่กัน และมีลูกหลานสืบต่อมาเรื่อยๆ

หนิว่าไม่เพียงแต่เป็นผู้สร้างมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ช่วยเหลือ
มนุษย์เมื่อเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติอีกด้วย

ในขณะที่มนุษย์กำลังขยายเผ่าพันธุ์นั่นเอง ท้องฟ้าก็เกิดรอยร้าว
ขึ้น ในสมัยโบราณ ผู้คนเชื่อว่าท้องฟ้าเป็นทรงกลม พื้นดินเป็นสี่เหลี่ยม
และฟ้าสามารถครอบอยู่เหนือพื้นดินได้ก็เพราะมีเสาสี่ต้นที่อยู่ตรงมุม
ทั้งสี่ของพื้นดินค้ำเอาไว้ เมื่อเวลาผ่านไปนานๆ เข้า เสาทั้งสี่ก็ค่อยๆ ยุบ
ทำให้ท้องฟ้าเอนไปเอนมาเหมือนจะถล่ม พื้นดินมีรอยแยกเกิดขึ้น
มากมาย ตามรอยแยกเหล่านั้นมีเปลวไฟและน้ำเหวี่ยงๆ ผุดขึ้นมา ส่วน
ท้องฟ้าก็เกิดรอยร้าว และมีฝนตกลงมาตามรอยร้าวนั้นอย่างไม่ขาดสาย

มหันตภัยเกิดขึ้นไปทั่วทุกหย่อมหญ้า บางแห่งเกิดเพลิงไหม้ บาง
แห่งเกิดน้ำท่วมใหญ่ สัตว์ร้ายฉวยโอกาสทำร้ายมนุษย์ และในขณะที่
มนุษย์กำลังเผชิญกับความทุกข์แสนสาหัสนั่นเอง หนิว่าก็ปรากฏตัว
ออกมาช่วยเหลือลูกหลานของนาง

หนิว่าก่อไฟขึ้นที่ละกองๆ เพื่อหลอมหินห้ำสี ได้แก่นหินสีแดง,
เหลือง, น้ำเงิน, ขาว และดำ นางใช้หินเหล่านี้อุดรอยร้าวของท้องฟ้า
จากนั้น นางก็ไปจับเต้ายักษ์ตัวหนึ่งมาจากทะเล และตัดขาทั้งสี่ของเต่า

มาใช้แทนเสาค้ำห้องฟ้าที่ผุพัง ส่วนมังกรดำที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิด
ฝนตกหนักนั้นก็ถูกหนีวาลังหาร สุดท้ายนางก็ใช้ไข่เถาะที่เหลือจากการ
หลอมหินมาอุดรอยร้าวซึ่งมีน้ำเน่าเหม็นผุดขึ้นมา

ในที่สุดหนีวาก็อุดห้องฟ้าได้สำเร็จ เสาค้ำห้องฟ้าได้รับการเปลี่ยน
ใหม่ สัตว์ร้ายที่เป็นภัยต่อมนุษย์ถูกกำจัด ส่วนต้นไม้ใบหญ้าก็งอกงาม
บนพื้นโลก มนุษย์จึงสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุขอีกครั้ง

ตำนานเรื่องนี้ว่าสร้างมนุษย์และอุดห้องฟ้าฟังดูเหลวไหล แต่
ก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้คนในสมัยก่อน
ประวัติศาสตร์ได้ ในสมัยนั้นสังคมของมนุษย์เป็นสังคมที่ถือว่าแม่เป็น
ใหญ่ (Matriarchal Society) ผู้หญิงมีบทบาทเป็นผู้นำ และเป็นผู้ที่
รับผิดชอบงานสำคัญต่างๆ เช่น การหาอาหาร, สร้างเครื่องปั้นดินเผา,
ดูแลเด็กและคนชรา ฯลฯ ส่วนผู้ชายมีหน้าที่ล่าสัตว์เท่านั้น ยิ่งไปกว่า
นั้น เด็กๆ ที่เกิดมาจะยึดถือตระกูลทางฝ่ายแม่เป็นหลัก ไม่นับตระกูล
ทางฝ่ายพ่อ ตำนานที่กล่าวว่าหนีวาลังเป็นผู้หญิงเป็นผู้ให้กำเนิดมนุษย์
และเป็นผู้คุ้มครองมนุษย์ จึงสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมที่ถือว่าแม่เป็น
ใหญ่ได้เป็นอย่างดี

ตำนานการค้นพบวิธีขุดไฟ

นำและนักประดิษฐ์เป็นผู้ที่มีบทบาทต่อการพัฒนารูปแบบการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก

เครื่องมือของมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือที่เรียบง่าย แต่รอบด้านกลับเต็มไปด้วยลึกลับว้าวุ่น จึงมักจะมีผู้ที่ถูกสัตว์ป่าทำร้ายอยู่เสมอ ภายหลังพวกเขาสังเกตเห็นว่านกที่ทำรังอยู่บนต้นไม้ไม่ได้รับอันตรายจากสัตว์ป่าเพราะสัตว์ป่าปีนต้นไม้ไม่ได้ มนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์จึงสร้างบ้านไว้บนต้นไม้เลียนแบบนก ทั้งนี้ในตำนานกล่าวไว้ว่าผู้ที่สอนให้สร้างบ้านแบบนี้มีนามว่า “โฮยวเฉา”

มนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ยังไม่รู้จักการใช้ประโยชน์จากไฟ เมื่อล่าสัตว์มาได้จึงมักจะกินกันดิบๆ ภายหลังจึงได้มีผู้ค้นพบการใช้ไฟ

ไฟเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นแล้ว เมื่อภูเขาไฟระเบิดก็มีไฟ เมื่อฟ้าผ่าก็มีไฟไหม้ป่า แต่มนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์กลับไม่รู้จักรับประทานไฟ ทั้งยังเกรงกลัวเป็นอย่างมาก ภายหลังมีผู้เก็บซากสัตว์ที่ถูกไฟไหม้มารับประทาน จึงค่อยตระหนักว่า เนื้อสัตว์ที่ถูกไฟเผาไหม้มีรสชาติดีกว่าเนื้อดิบ จึงได้มีการทดลองนำไฟมาทำอาหาร นอกจากนี้ พวกเขายังได้คิดหาวิธีที่จะรักษาไฟเอาไว้ ไม่ให้มอดดับอีกด้วย

เมื่อเวลาผ่านไป ในที่สุดมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ก็รู้จักที่จะนำไม้ที่มีปลายแหลมมาเสียบกับไม้อีกท่อนหนึ่ง หรือไม้ก็นำหินเหล็กไฟสองก้อนมาเสียดด้วยกันเพื่อจุดไฟ ในตำนานกล่าวไว้ว่าผู้ที่สอนให้มนุษย์รู้จักจุดไฟนี้มีนามว่า “ซูยเหียน”

นับแต่มีการค้นพบวิธีการจุดไฟ มนุษย์ก็มีอาหารประเภทต่างๆ ให้กินมากขึ้น แต่เดิมมนุษย์ไม่กินสัตว์น้ำจำพวกปลา, ตะพาบน้ำ, หอย, กบ เพราะมีกลิ่นคาว แต่หลังจากรู้จักวิธีจุดไฟแล้ว มนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ก็สามารถนำสัตว์น้ำเหล่านี้มาเผาให้สุกก่อนที่จะรับประทานได้

ไม่ว่าจะเวลาผ่านไปอีกนานเท่าไร ในที่สุดมนุษย์ก็เริ่มรู้จักที่จะนำเชือกมาถักทอเป็นแหเพื่อใช้ล่าสัตว์ ทั้งยังมีการประดิษฐ์ขึ้นเพื่อใช้แทนกระบอกและก้อนหิน พวกเขาไม่เพียงแต่สามารถจับสัตว์ที่อยู่บนบกได้เท่านั้น แต่ยังสามารถจับนกที่อยู่บนท้องฟ้าและปลาที่อยู่ในน้ำได้อีกด้วย สัตว์ที่จับมาได้มากกว่าครึ่งยังมีชีวิตอยู่ เมื่อกินไม่หมดพวกเขาก็จะเลี้ยงมันไว้เพื่อเก็บไว้กินในครั้งต่อไป ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการถักทอแห, ล่าสัตว์ และการเลี้ยงสัตว์เป็นประสบการณ์ที่มนุษย์ได้มาจากการเรียนรู้ที่จะเอาชีวิตรอด ทั้งนี้ ตำนานได้ระบุไว้ว่า ผู้ที่คิดค้นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็คือ “ฟู่ซี” นั่นเอง

มนุษย์ดำรงชีวิตด้วยการจับปลาล่าสัตว์เช่นนี้มาเรื่อยๆ จนกระทั่งรู้จักที่จะปลูกพืชไว้เป็นอาหาร ในตอนแรก พวกเขาหาเมล็ดพันธุ์ลงบนพื้นดินโดยไม่ตั้งใจ แต่ในปีต่อมากลับพบว่าเมล็ดพืชเหล่านั้นได้เติบโตเป็นต้นกล้า และในฤดูใบไม้ร่วง พวกเขาก็มีเมล็ดพืชมากขึ้น ดังนั้น พวกเขาจึงเริ่มเพาะปลูกพืชเป็นจำนวนมาก ทั้งยังนำไม้มาสร้างเป็นเครื่องมือที่มีลักษณะคล้ายกับคันไถ ทั้งนี้ ตำนานกล่าวไว้ว่าผู้ที่สอนให้มนุษย์รู้จักเพาะปลูกมีนามว่า “เสินหนง”

เสินหนงยังได้ทดลองชิมพืชผักผลไม้ต่างๆ ด้วยตนเอง บางชนิดก็หวาน บางชนิดก็ขม แถมบางครั้งก็ยังได้รับพิษ เขาไม่เพียงแต่ค้นพบพืชผักผลไม้ชนิดต่างๆ ที่สามารถรับประทานได้เท่านั้น แต่ยังค้นพบสมุนไพรที่นำมารักษาโรคได้เป็นจำนวนมากอีกด้วย ว่ากันว่า ศาสตร์ทางการแพทย์ก็มีจุดเริ่มต้นมาจากตอนนั้นนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายตั้งแต่ “โฮยวเจา” ไปจนถึง “เสินหนง” นั้นไม่มีตัวตนอยู่จริง แต่การสร้างบ้านไว้บนต้นไม้, การนำไม้หรือก้อนหินมาเสียดสีกันเพื่อจุดไฟ, การจับปลาล่าสัตว์, การเลี้ยงสัตว์ และการเพาะปลูกก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ทั้งนี้ ในปี 1952 ได้มีการค้นพบร่องรอยของชุมชนโบราณซึ่งมีอายุกว่า 6-7 พันปีที่หมู่บ้านบันปอเมืองซีอาน มณฑลส่านซี ซึ่งสิ่งของที่ขุดพบนั้น เป็นหลักฐานที่ยืนยันให้เราทราบว่าในสมัยนั้นมนุษย์รู้จักที่จะเลี้ยงสัตว์และปลูกพืชแล้ว

เส้นหงผู้ขตสองซิมพีช

ก ราบหรือไม่ว่า “สามจักรพรรดิห้ากษัตริย์” (三皇五帝) ในประวัติศาสตร์ของจีนประกอบด้วยผู้ใดบ้าง?

ชาวจีนในสมัยโบราณยกย่องให้ผูซี้ผูเปี่ยมด้วยความสามารถ, เส้นหง และหนี่วาเป็น “สามจักรพรรดิ” แต่ในที่นี้เราจะกล่าวถึงเรื่องราวของผูซี้และเส้นหงเท่านั้น เพราะเราได้กล่าวถึงเรื่องราวของหนี่วาในตอนก่อนหน้านี้แล้ว ดังนั้นจะไม่กล่าวซ้ำอีก

ตำนานเล่าว่าผูซี้เป็นผู้ที่สอนให้มนุษย์รู้จักการถักทอแหเพื่อจับปลา ล่าสัตว์ ในระยะแรกนั้น ผู้คนต่างก็รับประทานเนื้อสัตว์กันดิบๆ แต่เนื้อที่ทั้งดิบทั้งเย็นนี้ย่อยได้ยาก จึงมีผู้คนล้มป่วยกันมากมาย บางคนก็ถึงขั้นเสียชีวิต ต่อมาผูซี้จึงได้สอนให้มนุษย์รู้จักนำเนื้อสัตว์ที่ล่าได้มาใส่

ลงไปในหม้อดินเผาและต้มให้สุกก่อนรับประทาน นอกจากนี้ในสมัยโบราณนั้น ผู้คนมีเครื่องมือในการจับปลาล่าสัตว์ที่เรียบง่าย การล่าสัตว์จึงต้องอาศัยโชคเป็นอย่างมาก หากโชคดีก็จับได้มาก หากโชคไม่ดีก็อาจจับอะไรไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้ ผู้ซึ่งจึงสอนให้พวกเขาทราบว่า ในช่วงที่มีอาหารอุดมสมบูรณ์นั้นไม่ควรกินสัตว์ที่ล่ามาได้จนหมด แต่ควรนำสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่มาเลี้ยงไว้ เพื่อใช้เป็นอาหารในยามที่ล่าสัตว์ไม่ได้

หนึ่งในสามจักรพรรดิอีกผู้หนึ่งก็คือเสินหนง เขามีความกล้าหาญที่จะทดลองชิมพืชชนิดต่างๆ และสอนให้ผู้คนรู้จักการทำไร่ไถนา ตำนานจึงกล่าวว่าเขาเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในสมัยยุคก่อนประวัติศาสตร์

ตำนานกล่าวว่า ในสมัยของเสินหนงนั้น ประชากรมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาหารที่ได้จากการล่าสัตว์เพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอต่อความต้องการ ส่งผลให้มีผู้คนจำนวนมากที่ต้องล้มป่วยและเสียชีวิตเนื่องจากไม่ได้รับประทานอาหาร

ในขณะที่มนุษย์กำลังเผชิญกับความทุกข์ยากแสนสาหัสนั่นเอง เสินหนงผู้ยิ่งใหญ่ก็ปรากฏกายขึ้น เสินหนงเศร้าเสียใจมากที่ผู้คนต้องใช้ชีวิตอย่างอดอยากจึงได้ตัดสินใจที่จะหาวิธีช่วยเหลือพวกเขาให้ได้ทันใดนั้น เขาก็เกิดปฏิภาณขึ้นว่า เหตุใดมนุษย์จึงต้องกินเนื้อสัตว์เพียงอย่างเดียว? มนุษย์ไม่สามารถกินผลไม้และพืชต่างผักรๆ ที่มีอยู่มากมายได้หรือไม่? ในที่สุด เสินหนงก็ตัดสินใจชิมพืชชนิดต่างๆ ด้วยตนเอง เพื่อศึกษาว่าพืชชนิดใดกินได้ พืชชนิดใดกินไม่ได้ พืชชนิดใดมีรสชาติอร่อย และพืชชนิดใดมีรสชาติไม่อร่อย เสินหนงค้นพบว่า พืชบางชนิดมีรสชาติอร่อย บางชนิดมีรสชาติทั้งขมทั้งฝาด แต่ก็มีบางชนิดที่มีรสชาติไม่เลว แต่เมื่อรับประทานเข้าไปแล้วกลับทำให้รู้สึกเวียนศีรษะ อาเจียน

และท้องเสีย จากนั้นเขาก็ค่อยๆ จดบันทึกผลการชิมพืชแต่ละชนิดเอาไว้อย่างละเอียด

เส้นหนงผู้ยิ่งใหญ่สามารถเอาชนะอุปสรรคนานัปการ และหาแหล่งอาหารขนาดใหญ่ให้มนุษย์ได้ แต่เขาก็ยังไม่พอใจ เขาเห็นว่าผู้คนต้องเดินทางไปไกลมากเพื่อไปเก็บพืชที่มีรสชาติดีและสามารถรับประทานได้ จึงเกิดข้อสงสัยขึ้นว่าจะปลูกพืชเหล่านี้ไว้ที่หน้าบ้านได้หรือไม่? เส้นหนงพยายามศึกษาดู ในที่สุดก็พบว่าเมล็ดแดงและเมล็ดพืชที่หล่นอยู่บนพื้นนั้น สามารถงอกออกมาเป็นต้นกล้า และให้ผลได้ในปีถัดไป ต่อมาเขายังค้นพบอีกว่า การเจริญเติบโตของต้นพืชนั้น มีความสัมพันธ์กับดินฟ้าอากาศเป็นอย่างมาก เมื่ออากาศอบอุ่น ต้นกล้าจะงอกงาม ออกดอกออกผลได้ดี แต่เมื่ออากาศหนาวเย็น พืชจะเหี่ยวเฉา ใบไม้ร่วงหล่น นอกจากนี้ พืชบางชนิดสามารถเจริญเติบโตได้ดีในดินสีเหลือง แต่บางชนิดก็เจริญเติบโตได้ดีในดินสีดำ บางชนิดชอบดินแห้งๆ แต่บางชนิดก็ชอบดินเปียกชื้น ดังนั้น เขาจึงนำความรู้ที่ค้นพบนี้มาถ่ายทอดต่อผู้อื่น และสอนให้มนุษย์รู้จักปลูกพืชผักเพื่อใช้เป็นอาหารในยามที่มีเนื้อสัตว์ไม่เพียงพอ

นับแต่เส้นหนงทดลองชิมพืชและสอนให้มนุษย์รู้จักการเพาะปลูกเป็นต้นมา ผู้คนก็มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ภายหลังเมื่อพวกเขามีความเชี่ยวชาญในการเพาะปลูกมากขึ้น ผลผลิตทางการเกษตรที่ได้ก็ยิ่งมีมากขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อผลผลิตมีมากเกินกว่าความต้องการ พวกเขาก็เริ่มนำมาแลกเปลี่ยนกัน ทุกเช้าพวกเขาจะนำพืชผักผลไม้ที่มีไปที่ตลาดเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งของอื่นๆ ที่ตนเองไม่มี การค้าขายแลกเปลี่ยนจึงเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา

ถึงแม้ว่าผู้ซื้อและเสียนหงจะเป็นเพียงแค่ตำนาน แต่เรื่องราวของพวกเขาก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ทำให้เราเข้าใจถึงวิธีการที่มนุษย์ในยุคนั้นใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย, อาหาร ฯลฯ และตระหนักถึงประสบการณ์ที่พวกเขาสั่งสมได้จากการต่อสู้กับธรรมชาติ ซึ่งทำให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นเรื่อยๆ

จังหวัดสมุทรสาคร

1 หิยยนต์ี้ เดีนหนงมีลูกหลานมากมาย ในจำนวนนั้น จิงเว่ยเป็น
ธิดาที่มีรูปโฉมงดงามที่สุดและเฉลียวฉลาดที่สุด หิยยนต์ี้จึง
โปรดปรานนางเป็นอย่างมาก

ตอนที่ยังเด็ก จิงเว่ยชอบทะเลมากจึงมักจะไปเที่ยวเล่นที่ริมทะเล
ตงไห่อยู่เสมอ วันหนึ่ง น้ำทะเลขึ้นอย่างกะทันหัน แต่จิงเว่ยที่กำลัง
เล่นอย่างสนุกสนานไม่ได้สังเกตแม้แต่บ่อย ถึงแม้เพื่อนๆ จะพากันวิ่ง
หนีกลับบ้านไปหมด นางก็ยังคงเก็บเปลือกหอยอย่างมีความสุข
ในที่สุดนางก็ถูกคลื่นยักษ์พัดลงทะเลไป

ทะเลได้พรากเอาชีวิตของจิงเว่ยไป นางไม่มีโอกาสทำความฝันให้
เป็นจริง พ่อแม่ก็ไม่มีโอกาสได้ฟังเสียงที่ไพเราะดูจนก้น้อยของนางอีก
ต่อไปแล้ว

หลังจากเสียชีวิต วิญญาณของนางได้กลายเป็นนกจิ้งเว้ย นกชนิดนี้สวยงามมาก ขนบนหัวมีลวดลายที่งดงาม รอบจะงอยปากมีขนสีขาวบริสุทธิ์ ส่วนเท้าเป็นสีแดงสดใส จิ้งเว้ยน้อยตั้งปณิธานว่าจะถมทะเลให้แห้งได้ เพื่อป้องกันไม่ให้ทะเลพรากเอาชีวิตของผู้ใดไปได้อีก

ทุกวันหลังจากตื่นนอนในตอนเช้า นกจิ้งเว้ยจะบินไปที่ภูเขาซีซาน พลองร้องเพลงอย่างมีความสุข จากนั้นก็จะคาบก้อนหินเล็กๆ จากภูเขามาทิ้งลงไปในทะเล นกจิ้งเว้ยพยายามถมทะเลด้วยวิธีการเช่นนี้ อยู่หลายเดือนหลายปี แต่ก็มีคนมากมายที่หัวเราะเยาะ เพราะคิดว่าการกระทำของนางเป็นการกระทำที่โง่เขลา พวกเขาต่างพากันเกลียดกล่อมให้นางละทิ้งความคิดนี้เสีย

จิ้งเว้ยไม่ใส่ใจเสียงหัวเราะเยาะเย้ยรอบข้าง นางตั้งใจถมทะเลต่อไปเรื่อยๆ ในที่สุดความมุ่งมั่นของนางก็ทำให้นกนางแอ่นทะเลเกิดความประทับใจ เขาตัดสินใจแต่งงานกับนางและช่วยนางถมทะเล ทั้งสองมีลูกหลานมากมาย ลูกชายกล้าหาญเหมือนนกนางแอ่นทะเล ส่วนลูกสาวก็สวยงามเหมือนกับจิ้งเว้ย จากนั้นลูกหลานของทั้งคู่ก็ช่วยกันสืบทอดภารกิจการถมทะเลอันยิ่งใหญ่ต่อมาเรื่อยๆ

ถึงแม้จิ้งเว้ยจะตัวเล็ก แต่ก็มี ความตั้งใจจริงที่จะถมทะเลให้ได้ หากทุกคนมีความมุ่งมั่นพยายาม และจิตใจที่ต่อสู้ไม่ท้อถอยเหมือนอย่างจิ้งเว้ย สักวันก็จะต้องประสบผลสำเร็จได้อย่างแน่นอน

